

Descoperirea lui Isus Hristos - Numărul doi

Numele legământului

Jeff Pippenger

2023-08-10

În articolele anterioare am inclus multe lucruri, în încercarea de a așeza de la început câteva reperi de bază. Acum voi încerca să mă concentrez mai precis asupra subiectului în discuție. Vă mulțumesc pentru răbdare.

Încă de la început, Dumnezeu a căutat să sporească înțelegerea noastră cu privire la cine este El și ce este El. În această lucrare, El a folosit mai multe mijloace pentru a-i ajuta pe oameni să înțeleagă ceea ce a fost revelat despre El, iar unul dintre aceste mijloace este folosirea de către El a „numelor”, atât numeroasele nume date lui Dumnezeu în Scripturi, cât și numele date reprezentanților Săi aleși. El alege reprezentanți ai răului și ai binelui.

De asemenea, El a folosit schimbările dispensaționale ale poporului Său ales al legământului pentru a mări treptat, de-a lungul istoriei, înțelegerea caracterului Său. Prin urmare, istoriile schimbărilor dispensaționale ale legământului vorbesc și ele, în felurite moduri, despre amplificarea adevărului privitor la caracterul și natura Sa.

Si ne apropiamos de Apocalipsis, capítulo uno, como de una introducción y una clave para los capítulos siguientes, hallamos en el capítulo inicial ciertas verdades que influyen sobre el resto del libro. Una de esas verdades tiene que ver con quién es Jesucristo, y no simplemente con que Él es el Alfa y la Omega. Si una verdad es expuesta en el capítulo uno de Apocalipsis, con toda certeza es una verdad presente de prueba para la generación final, siendo la generación final la «generación escogida» identificada por Pedro.

Umulimo gumu mu mico ya Kristo twagiye dusuzuma ni uko Kristo amenya iherezo ahereye ku ntangiriro. Igihe Kristo yahamije isezerano n'abatari bake mu cyumweru kimwe kigereranya ihinduka ry'igihe cy'igenwa ry'isezerano riva kuri Isirayeli ya busa rijya kuri Isirayeli y'umwuka. Impinduka z'ibihe by'igenwa zigaragazwa mu Byanditswe, zose zivuga ku kwiyongera kw'ubumenyi ku byerekeye imico n'ubumuntu bwa Kristo, ni Abramu, Isaka, Yakobo, Yosefu, Mose, Kristo, William Miller, n'abihumbi ijana na mirongo ine na bine. Hari undi murongo w'impinduka z'ibihe by'igenwa urambitswe hejuru y'uwo murongo, ugaragaza ibihe birindwi by'itorero ry'Imana bishushanywa n'amatorero arindwi yo mu Ibyahishuwe 2 na 3, ariko ibyo ntaturabivugaho ubu. Habayeho impinduka y'igihe cy'igenwa kuri Adamu na Eva, igereranywa n'igihe cyo mbere yo kugwa kwabo n'igihe cyo nyuma yo kugwa kwabo; kandi, koko, habayeho ihinduka ry'ibihe by'igenwa riva ku gihe cyo mbere y'umwuzure rijya ku gihe cyo nyuma y'umwuzure mu minsi ya Nowa. Iyi mirongo yose igira uruhare mu mucyo turimo kwiga, ariko ubu twibanze ku bwoko bwatoranyijwe.

Lorsque le Christ commença son ministère au début de la semaine de l'alliance, Il fut baptisé.

በኢየሱስም ከተጠመቀ በኋላ ወዲያውኑ ከውኃው ወጣ፤ እነሆም፡ ሰማያት ተከፈቱለት፡
የእግዚአብሔርንም መንፈስ እንደ ርግብ ሲወርድና በእርሱ ላይ ሲያርፍ አየ፤ እነሆም፡ ከሰማይ የሚል
ድምፅ፡- ይህ የምወደው ልጄ ነው፡ በእርሱም ደስ ብሎኛል አለ። ማቴዎስ 3፡16፣ 17።

Cuvintele dintâi ale lui Dumnezeu, pe când Isus Se ridica din apă, începând astfel săptămâna legământului, au fost proclamarea făcută de Tatăl că Isus era Fiul lui Dumnezeu. Dacă înțelegem „regula primei menționări”, acest fapt este plin de putere. Dacă nu o înțelegem, nu atât de mult.

La început, Dumnezeu a făcut cerurile și pământul. Iar pământul era pustiu și gol; și întuneric era deasupra adâncului. Și Duhul lui Dumnezeu Se mișca pe deasupra apelor. Geneza 1:1, 2.

Ca și în Geneza, în ceremonia ungerii sunt identificate trei Persoane ale Dumnezeirii.

Adevărul că Isus era Fiul lui Dumnezeu, Fiul lui David și Fiul Omului i-a tulburat în mod repetat pe cărturari și pe farisei în următorii trei ani și jumătate. Isus S-a schimbat în mod profetic din Isus în Isus Hristos la botezul Său. Când Isus a fost botezat, El a devenit „Hristosul”, ceea ce înseamnă „Cel Uns” și corespunde cuvântului „Mesia” în limba ebraică. Și, desigur, evreii așteptau un Mesia și știau că El avea să fie Fiul lui David. Când a fost „uns” pentru a începe cei mai sacri trei ani și jumătate din istoria pământului, El a văzut Duhul Sfânt coborând și L-a auzit pe Tatăl Său vorbind.

A fost o ceremonie de ungere foarte profundă, în cadrul căreia mesajul care a fost proclamat despre El și despre lucrarea Lui era că „El era Fiul lui Dumnezeu”. Și mai alarmant pentru iudei era nu doar faptul că El era Fiul lui Dumnezeu, ci că El pretindea că, în calitate de Fiul lui Dumnezeu, era de fapt Dumnezeu. Iudeii nu puteau admite ceea ce înțelegeau a fi o asemenea pretenție hulitoare! Dilema iudeilor este dilema lui Avraam — căci Avraam a fost părintele iudeilor, părintele legământului și, de asemenea, simbolul credinței cerute pentru a rămâne statornic în termenii legământului.

Exemplul lui Avraam privind credința necesară pentru a intra într-o relație de legământ cu Dumnezeu cere ca credința ta să fie pusă la încercare. Încercarea lui Avraam, care urma să dovedească dacă credința lui era reală sau dacă încumetarea lui se întemeia pe presupunere, era bazată pe demonstrarea faptului dacă el avea să urmeze cuvântul lui Dumnezeu — chiar dacă acesta părea să contrazică cuvântul anterior al lui Dumnezeu. Avraam știa că jertfa omenească era omor și că ea reprezenta practicile idolatre ale popoarelor idolatre în mijlocul cărora trăia atunci. Cărturarii și fariseii știau, din istoria de început a legământului lor, că Dumnezeu era un singur Dumnezeu și, de asemenea, știau că Isus pretindea că este un al doilea Dumnezeu. Ei erau puși la încercare prin încercarea lor finală.

Ascultă, Israele: Domnul Dumnezeul nostru este un singur Domn. Deuteronomul 6:4.

În relatarea în care Moise a consemnat versetul precedent, Dumnezeu îi spusese deja lui Moise că, din acel moment înainte, El urma să fie cunoscut ca Iehova. Nu mai urma să fie doar Domnul Dumnezeul Atotputernic, ci, din acel moment înainte, El urma să fie cunoscut ca Iehova. Chiar în acea relatare în care El mărește și mai mult înțelegerea caracterului Său, așa cum este reprezentat prin numele Sale, El îl înștiințează totodată în mod categoric pe Israelul din vechime că Dumnezeu este un singur Dumnezeu. Ce trebuiau să creadă iudeii din vremea lui Hristos?

Mai târziu, în cursul lucrării Sale, când aceasta a ajuns la punctul culminant al Intrării triumfale în Ierusalim, iudeii sunt din nou uluiți că Isus le îngăduie copiilor să-I cânte laude.

Și mulțimile care mergeau înainte și cele ce veneau după El strigau, zicând: Osana Fiului lui David! Binecuvântat este Cel ce vine în Numele Domnului! Osana întru cele preainalte. Matei 21:9.

दाऊद का पुत्र, और यह भी कदाऊद के पुत्र का नाम प्रभु का नाम है—गीत की यही पंक्ति फिरीसियों को पागल कर देती थी। उनकी सेवा-कार्य की शुरुआत में, वजियोत्सवपूर्ण प्रवेश के समय, और नसिंदेह क्रूस पर भी, यह वविाद यीशु के नाम को लेकर उत्पन्न उथल-पुथल को सम्मलिति करता है।

Apoi, arhieriei iudeilor i-au zis lui Pilat: „Nu scrie: «Împăratul iudeilor», ci că el a zis: «Eu sunt Împăratul iudeilor».” Ioan 19:21.

Ni ukuri ko byari kuba ari byo rwose kuri Pilato guhindura ibyanditswe akandika ati: “Ndi, Umwami w’Abayahudi,” kuko “Ndi” ryari izina Yesu yagiye yivugaho ubudasiba. Ni ukuri kandi ko gukoresha ubwo bwenge butari bwo kugira ngo umuntu ahindure Ijambo ry’Imana, cyane cyane iyo ari inkuru y’umusaraba, ari ikintu abantu batigeze bakora, si byo se? Yesu yari “Umwami w’Abayahudi,” ariko kandi yari na “Ndi,” bityo rero imvugo ngo “Ndi, Umwami w’Abayahudi” ni ukuri mu buryo bumwe, ariko si yo ngingo.

De la început, pe tot parcursul perioadei de mijloc și până la sfârșitul celor trei ani și jumătate, Numele Său a constituit un punct de tulburare. Sunt multe lucruri care trebuie înțelese cu privire la linia numelor de legământ, însă aici doresc să arăt că, la sfârșitul Israelului antic, în biserica iudaică, a avut loc o zguduire care avea de-a face cu Numele lui Hristos. Ca Fiu al lui David, El deținea acreditările pentru a fi Mesia; ca Fiu al lui Dumnezeu (în sensul că era deopotrivă Dumnezeu) și ca Fiu al Omului, Isus a pus înaintea poporului ales o încercare uriașă. Cum putea omul acesta să pretindă că este Dumnezeu și, totodată, Fiul lui Dumnezeu, când Moise, la începutul istoriei lor de legământ, fusese atât de precis cu privire la faptul că Dumnezeu este un singur Dumnezeu?

Totuși, acesta a fost scopul umblării lui Hristos printre oameni. Dumnezeu era în El, împăcând pe oameni cu Sine, și făcea aceasta îngăduind oamenilor să-L vadă pe Isus, care a învățat limpede și direct că, dacă L-ați văzut pe El, L-ați văzut pe Tatăl. Această istorie reprezintă sfârșitul lui Israel literal ca popor ales al lui Dumnezeu, iar la început a existat o controversă bine conturată cu privire la cine și ce este Dumnezeu.

Și Faraon a zis: „Cine este Domnul, ca să ascult de glasul Lui și să las pe Israel să plece? Eu nu cunosc pe Domnul și nici nu voi lăsa pe Israel să plece.” Exodul 5:2.

Faraonul exprimă nu numai simbolul sfidării ateiste împotriva cunoașterii lui Dumnezeu, ci exprimă și înțelegerea egipteană cu privire la Dumnezeul lui Avraam. Iar Domnul a spus în repetate rânduri că lucrările Sale minunate în Egipt aveau scopul de a îngădui omenirii să cunoască cine este El. Istoria începutului lui Israelul literal ca popor ales al lui Dumnezeu prefigurează sfârșitul.

În ambele istorii există o lipsă de înțelegere cu privire la cine și ce este Dumnezeu, legată de diferitele Sale nume; dar, ceea ce este mai important pentru analiza noastră, este faptul că istoria lui Hristos la încheierea perioadei în care Israel a fost poporul ales arată că un motiv principal pentru care iudeii s-au poticnit în a-L primi pe Mesia al lor a fost acela că ei știau că Cuvântul lui Dumnezeu, la începutul istoriei legământului lor, identifica faptul că El era un singur Dumnezeu. Ce dilemă!

I poia iho, kihai rātou i maia ki te ui atu ki a ia i tētahi pātai anō. Nā ka mea ia ki a rātou, He aha rā i mea ai rātou, ko te Karaiti he tama nā Rawiri? Ko Rawiri anō hoki e mea ana i te pukapuka o ngā Waiata, I mea te Ariki ki tōku Ariki, Noho mai ki tōku ringa matau, Kia meinga rā anō e ahau ōu hoariri hei turanga waewae mōu. Nā, e kī nei a Rawiri ko ia tōna Ariki, pēhea ia i waiho ai hei tama nāna? Ruka 20:40–44.

Aceasta este perioada finală de întrebări și răspunsuri pentru iudei, căci după acea confruntare, „nu mai îndrăzneau să-I pună nicio întrebare”. Tocmai răspunsese la întrebarea finală a slujirii Sale pentru casa pierdută (și în narațiunea profetică există întotdeauna o casă pierdută), iar apoi aduce în discuție tema numelui Său ca „Fiul lui David” și, prin urmare, ca Mesia. De-a lungul celor trei ani și jumătate, controversa cuprinde diferitele Sale nume, care reprezintă caracterul și natura Sa. Numele Său este adus în discuție la început, la botezul Său, iar apoi în interacțiunea Sa finală cu casa pierdută la intrarea triumfală și la cruce, printre alte pasaje din evanghelii.

Fariseii se adunaseră aproape de Isus în timp ce El răspundea la întrebarea cărturarului. Acum, întorcându-Se, le-a pus o întrebare: „Ce credeți despre Hristos? Al cui Fiul este?” Întrebarea aceasta era menită să le pună la probă credința cu privire la Mesia, — să arate dacă Îl socoteau doar un om sau pe Fiul lui Dumnezeu. Un cor de glasuri a răspuns: „Fiul lui David.” Acesta era titlul pe care profeția Îl dăduse lui Mesia. Când Isus Își descoperea dumnezeirea prin minunile Sale puternice, când îi vindeca pe cei bolnavi și îi învia pe cei morți, oamenii se întrebau între ei: „Nu este Acesta Fiul lui David?” Femeia siro-feniciană, Bartimeu cel orb și mulți alții strigaseră către El după ajutor: „Ai milă de mine, Doamne, Tu, Fiul lui David.” Matei 15:22. În timp ce intra călare în Ierusalim, fusese întâmpinat cu strigătul plin de bucurie: „Osana Fiului lui David! Binecuvântat este Cel ce vine în Numele Domnului.” Matei 21:9. Iar copilașii din templu repetaseră în ziua aceea aceeași atribuire plină de bucurie. Dar mulți dintre cei care Îl numeau pe Isus Fiul lui David nu-I recunoșteau dumnezeirea. Ei nu înțelegeau că Fiul lui David era și Fiul lui Dumnezeu.

„Ca răspuns la afirmația că Hristos era Fiul lui David, Isus a spus: «Cum dar David, în Duhul [Duhul Inspirației de la Dumnezeu], Îl numește Domn, zicând: Domnul a zis Domnului meu: Șezi la dreapta Mea, până voi pune pe vrăjmașii Tăi așternut al picioarelor Tale? Deci, dacă David Îl numește Domn, cum este El fiul lui?» Și nimeni nu l-a putut răspunde un cuvânt; și din ziua aceea nimeni n-a mai îndrăznit să-I pună întrebări.” Hristos, Lumina lumii, 609.

Ungerea Sa ca Mesia și ultima Sa interacțiune cu aceia pe care a venit să-i mântuiască au privit dumnezeirea Sa, simbolismul Numelor Sale și, desigur, regula primei menționări. Isus Își încheie lucrarea Sa directă pentru iudei folosind istoria lui David literal pentru a învăța despre Davidul spiritual. De ce ar comenta David despre momentul când Domnul Îi spune Domnului să șadă pe

tron împreună cu El? Pentru că împăratul David de la început îl reprezintă pe Împăratul David spiritual de la sfârșit. Singura cale de a înțelege corect declarația finală a lui Isus către casa pierdută era să poți aplica regula primei menționări, lucru care nu se poate face dacă nu cunoști regula.

Ultima Sa declarație către casa pierdută a necesitat, pentru a fi înțeleasă, cunoașterea regulii primei menționări. Isus S-a folosit de David și de Fiul lui David pentru a prezenta adevărul casei pierdute în ultima Sa declarație. La urma urmei, ei fuseseră casa lui David. Prin urmare, Isus L-a luat pe tatăl (David) și L-a îndreptat spre Fiul (Fiul lui David), iar pe fiul (lui David) l-a îndreptat, de asemenea, spre tatăl său (David). El a întors inima părinților spre copii, așa cum este profetizat că va face mesajul lui Ilie în „zilele de pe urmă”. Acesta a fost ultimul Său mesaj către Israelul literal din vechime și a fost un mesaj al lui Ilie, căci s-a întemeiat pe regula primei menționări. Prin urmare, regula primei menționări confirmă, de asemenea, mesajul lui Isus ca fiind un mesaj al lui Ilie, întemeiat pe însăși această regulă. Regula primei menționări cere ca, dacă mesajul lui Ilie al lui Ioan Botezătorul a fost primul din ultimul mesaj de avertizare către casa pierdută a lui Israel, atunci și mesajul final dat lor avea să fie, de asemenea, mesajul lui Ilie. Și așa a fost...

Mai toate acestea fiind spuse, aș vrea acum să desprind din toate un punct întemeiat pe regula primei menționări — Alfa și Omega. La începutul istoriei Israelului antic a existat o controversă cu privire la înțelegerea a cine și a ce este Dumnezeu, care prefigura aceeași controversă de la sfârșitul istoriei Israelului antic. La sfârșitul istoriei Israelului antic, lucrarea lui Hristos a inclus învățarea casei pierdute a lui Israel cu privire la cine și la ce este Dumnezeu. În istoria sfârșitului a existat o împotrivire față de Hristos, întemeiată pe un adevăr original care fusese stabilit la început. Israelul spiritual modern va avea în istoria sa aceleași caracteristici profetice.

La începutul adventismului, istoricii ne spun că milleriții erau alcătuiți în principal din două confesiuni creștine: cea metodistă și Christian Connection. Convingerile fundamentale ale metodismului se întemeiau pe trăirea unui stil de viață creștin corect. Ei aveau „metoda”. Convingerea fundamentală a Christian Connection ar putea fi rezumată ca o opoziție față de doctrina catolică a trinității.

Din câte a mers cercetarea mea, practic întreaga conducere a milleriților susținea acea doctrină a Christian Connection. Există multe ramuri ale Mișcării de Reformă a Adventiștilor de Ziua a Șaptea (SDARM) care încă susțin și promovează înțelegerea milleriților de la început cu privire la „anti-trinitarianism”. O dilemă (și o sursă actuală de controversă) pentru cei care păstrează înțelegerea pionierilor a fost și va fi întotdeauna aceasta: cum să răspundă numeroaselor și diferitelor pasaje în care Sora White se opune în mod direct poziției doctrinare pe care ei o susțin și o promovează?

„Mi s-a poruncit să spun: Concepțiile acelor care caută idei științifice avansate nu sunt demne de încredere. Se fac reprezentări precum următoarele: «Tatăl este asemenea luminii nevăzute; Fiul este asemenea luminii întrupate; Duhul este lumina revărsată pretutindeni.» «Tatăl este ca roua, un abur nevăzut; Fiul este ca roua adunată într-o formă plină de frumusețe; Duhul este ca roua căzută la sediul vieții.» O altă reprezentare: «Tatăl este ca aburul nevăzut; Fiul este ca norul plumburiu; Duhul este ploaia căzută și care lucrează cu putere înviorătoare.»”

„Toate aceste reprezentări spiritiste sunt pur și simplu nimicnicie. Ele sunt imperfecte, neadevărate. Ele slăbesc și micșorează Măreția cu care nicio asemănare pământească nu se poate compara. Dumnezeu nu poate fi comparat cu lucrurile pe care mâinile Sale le-au făcut. Acestea sunt simple lucruri pământești, suferind sub blestemul lui Dumnezeu din pricina păcatelor omului. Tatăl nu poate fi descris prin lucrurile pământului. Tatăl este toată plinătatea Dumnezeirii trupește și este nevăzut pentru privirea muritoare.”

„Fiul este toată plinătatea Dumnezeirii manifestată. Cuvântul lui Dumnezeu Îl declară a fi „întipărirea exactă a ființei Sale”. „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât L-a dat pe singurul Său Fiu născut, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.” Aici este arătată personalitatea Tatălui.

„Mângâietorul pe care Hristos a făgăduit să-L trimită după ce S-a înălțat la cer este Duhul în toată plinătatea Dumnezeirii, făcând vădită puterea harului divin tuturor celor care Îl primesc și cred în Hristos ca Mântuitor personal. Există trei persoane vii ale trio-ului ceresc; în Numele acestor trei mari puteri — Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt — sunt botezați cei care Îl primesc pe Hristos printr-o credință vie, iar aceste puteri vor conlucra cu supușii ascultători ai cerului în strădaniile lor de a trăi viața cea nouă în Hristos.” Special Testimonies, Series B, number 7, 62, 63.

මූලික ඡේදය “පියාණන්, පුත්‍රයා සහ ආත්මයා” “පාච්චියේ දේවල්” සමඟ අර්ථ දක්වමින් සිටී “ඒ අයගේ අදහස්” හඳුන්වා දෙයි. එවිට ඇය මසෙසේ පවසයි: “පියාණන් පාච්චියේ දේවල් මගින් විස්තර කළ නොහැක.” ඇය මනේ දක්වන කරුණු දෙකක් සලකන්න; ඒවායින් එකක් වීරෝධාභාසයක් සමග ඉබ්ද විය හැකි නමුත්. ඔබ කැමති නම්, ඇය දවේත්වය තුළ දවේවරුන් නිදනෙකු හඳුනාගන්නා වැරදි විස්තරයක් හඳුන්වා දෙයි. එය දවේත්වය පිළිබඳ වැරදි විස්තරයකි; එහෙත් එම දවේත්වය පිළිබඳ එම වැරදි නිර්වචනය, දවේත්වය තුළ දවේවරුන්ගේ සංවිධාන වැරදි බැවින්ද අසන්නීය බව ගැන ඇය කිසිදු අදහසක් ඒරකාශ නොකරයි.

De asemenea, observați că ea spune că lucrurile pământului nu pot fi folosite pentru a-L descrie pe Tatăl. În chiar acea afirmație, ea însăși folosește lucrurile pământului. Ființele omenești sunt cele care au copii și mame și tați și mătuși și veri. Iar Isus ne spune că nu va mai fi căsătorie în cer, pe pământul înnoit, căci vom fi ca îngerii. Nu există îngeri de parte bărbătească și de parte femeiască. Termenii folosiți de ființele omenești, care definesc relațiile lor unii cu alții, au fost întrebuițați de Dumnezeu pentru a ne instrui cu privire la natura și caracterul Său; dar chiar și „lucrurile pământului” pe care Inspirația le-a folosit pentru a-i învăța pe oameni despre caracterul și natura lui Dumnezeu sunt imperfecte.

Am fost informați că „Există trei persoane vii ale trio-ului ceresc” ... „Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt.” Este o urâciune să se atașeze acestor trei persoane sentimente spiritualiste pământești, dar nu este o urâciune să se atașeze „numele acestor trei mari puteri” de definiția biblică a Dumnezeirii.

Profetesa spune că „numele” celor trei mari Puteri care alcătuiesc Dumnezeirea este Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt. Ca în cazul fiecărui adevăr biblic, atunci când este adus laolaltă, rând peste rând, mărturia deplină trebuie să cuprindă fiecare semn de hotar care a fost descoperit. Mărturiile

profeților trebuie reunite. Daniel îi dă lui Hristos numele Palmoni (printre alte nume, dar acesta este doar un exemplu). Ioan Îl numește Alfa și Omega, iar Moise Îl numește Iehova. Potrivit lui Ellen White, numele Său este Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt.

„Sotona... neprestano nameće lažno — da bi odveo od istine. Sama poslednja Sotonina obmana biće da učini bez dejstva svedočanstvo Duha Božjeg. „Gde nema utvare, narod propada“ (Priče Solomunove 29:18). Sotona će domišljato delovati, na različite načine i preko različitih sredstava, da poljulja poverenje Božjeg ostatka naroda u istinito svedočanstvo.

„Se va aprinde o ură împotriva Mărturiilor care este satanică. Lucrarea lui Satana va fi aceea de a zdruncina credința bisericilor în ele, din următorul motiv: Satana nu poate avea o cale atât de liberă pentru a-și introduce amăgirile și a lega sufletele în rătăcirile sale, dacă avertizările, muștrările și sfaturile Duhului lui Dumnezeu sunt luate în seamă.” Solii alese, cartea 1, 48.

Un punct lateral scurt din acest pasaj. Ioan a fost exilat în Patmos pentru Cuvântul lui Dumnezeu și mărturia lui Isus. Există două categorii-țintă pentru solia celui de-al treilea înger: cei din afara adventismului și cei dinăuntru adventismului. Ioan reprezintă un adventist care nu doar este persecutat de lume din pricina ascultării sale de Biblie, ci este persecutat și pentru ascultarea sa față de scrierile Spiritului Profetic. Persecuția îndreptată împotriva Spiritului Profetic vine dinăuntru, nu din afară.

La începutul Israelului antic, după patru sute de ani în Egipt, cei care urmau să fie poporul ales al legământului nu mai păzeau Sabatul. Ei nu cunoșteau caracterul sau natura lui Hristos. Se țineau de concepții greșite despre Dumnezeu, pe care și le însușiseră în timpul robiei. Cele zece plăgi; izbăvirea la Marea Roșie; mana cerească; sanctuarul și toate obiectele lui; ceremoniile sacre; curtea, Locul Sfânt și Locul Preasfânt; legea lui Dumnezeu; Stânca care îi urma; apa care a ieșit din Stânca ce îi urma și chiar șarpele de aramă de pe prăjină au fost toate menite să sporească cunoașterea lui Dumnezeu în poporul Său ales. A fost o educație progresivă. Acea educație progresivă a continuat până când cărturarii „n-au mai îndrăznit să-I pună întrebări”, iar El a identificat atunci chiar ultimul subiect pe care ei l-ar mai fi avut într-o discuție deschisă cu El, și acesta avea de-a face cu numele lui David și cu cine și ce este Hristos.

La începutul Israelului spiritual modern, după 1260 de ani petrecuți în Babilonul spiritual, cei care urmau să fie poporul ales al legământului nu mai păzeau Sabatul. Ei nu cunoșteau caracterul sau natura lui Hristos. Ei se țineau de concepții greșite despre Dumnezeu, pe care și le însușiseră în timpul captivității. Istoria adventismului, cu toate jaloanele, apostaziile, compromisurile și luptele sale interne, a ajuns în anii 1880 într-un punct în care Hristos, Lumina lumii a fost publicată. Consfințită în acea carte, la pagina 671, se află o înțelegere a Dumnezeirii care s-a dezvoltat cu mult dincolo de înțelegerea provenită din secolul al XVIII-lea.

Израиль древности в конце своей истории переживал разногласие, возникшее вследствие ограниченного понимания Божества, основанного на представлении, восходящем к началу его истории. Свидетельство Иисуса говорит, что Отец, Сын и Святой Дух — все они суть «вся полнота Божества телесно» (Колоссянам 2:9). Библейское свидетельство говорит: «Слушай, Израиль: Господь, Бог наш, Господь один есть» (Второзаконие 6:4).

Israelul modern susține o varietate de concepții despre Dumnezeu, iar numai una este corectă. La sfârșitul Israelului modern, Dumnezeu va încheia lucrarea de descoperire a caracterului Său, în sensul realizării acesteia câtă vreme timpul de probă încă mai zăbovește. Aceasta este ceea ce a făcut El pentru iudei și El nu Se schimbă niciodată. Este sigur că vom continua să creștem în înțelegerea noastră despre natura și caracterul lui Dumnezeu de-a lungul întregii veșnicii, dar a existat o linie profetică intenționată a adevărului, care demonstrează eforturile lui Dumnezeu de a-Și educa poporul cu privire la Sine Însuși, iar acea istorie face parte din educația pe care El caută să o dea acum, iar informația găsită în cuvântul profetic cu privire la acel proces educativ identifică un sfârșit al discuției care corespunde încheierii timpului de probă.

„Hristos este Fiul lui Dumnezeu preexistent, existent prin Sine Însuși.... Vorbind despre pre existența Sa, Hristos poartă mintea înapoi, prin veacurile fără început. El ne asigură că n-a existat niciodată un timp când El să nu fi fost în strânsă părtașie cu Dumnezeul cel veșnic. Acela de al cărui glas ascultau atunci iudeii fusese cu Dumnezeu ca unul crescut împreună cu El.” Signs of the Times, 29 august 1900.

„El era egal cu Dumnezeu, infinit și atotputernic.... El este Fiul cel veșnic, existent prin Sine Însuși.”

„În timp ce Cuvântul lui Dumnezeu vorbește despre umanitatea lui Hristos atunci când Se afla pe acest pământ, el vorbește, de asemenea, în mod hotărât cu privire la pre existența Sa. Cuvântul a existat ca ființă divină, chiar ca Fiul veșnic al lui Dumnezeu, în unire și într-o singurătate desăvârșită cu Tatăl Său. Din veșnicie El a fost Mijlocitorul legământului, Acela în care toate neamurile pământului, atât iudei, cât și neamuri, dacă Îl primeau, urmau să fie binecuvântate. «Cuvântul era cu Dumnezeu și Cuvântul era Dumnezeu.» Înainte ca oamenii sau îngerii să fi fost creați, Cuvântul era cu Dumnezeu și era Dumnezeu.” Review and Herald, 5 aprilie 1906.

În pasaj, ea citează chiar din primele cuvinte ale lui Ioan.

La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu. Acesta era la început cu Dumnezeu. Toate lucrurile au fost făcute prin El; și fără El n-a fost făcut nimic din ceea ce a fost făcut. Ioan 1:1–3.

La început au fost cel puțin doi Dumnezei, căci Ioan tocmai a spus: „Cuvântul era Dumnezeu și era cu Dumnezeu.” În primul verset din Geneza, termenul ebraic „Elohim” este tradus prin Dumnezeu. Adesea, în Cuvântul lui Dumnezeu, „Elohim” este plasat într-o structură gramaticală menită să desemneze un Dumnezeu la singular, însă rămâne, totuși, o formă de plural. Ioan înlătură posibilitatea ca „Elohim” din acel verset să fie înțeles ca un Dumnezeu singular prin a doua sa mărturie cu privire la acest subiect. Mărturia lui stabilește existența a cel puțin doi Dumnezei.

И уште повознемирувачко за антитринитарците што тврдат дека го држат Духот на пророштвото е тоа што во почетокот „Духот Божји се движеше над површината на водите“. Дали „Духот“ што се движеше над водата е Отецот или Синот, или пак беше третото лице на небесното тројство, како што Му се обраќа Сестра Вајт? По првите три стиха на Јован во неговото Евангелие следуваат овие зборови.

În El era viața; și viața era lumina oamenilor. Și lumina luminează în întuneric; și întunericul n-a cuprins-o. Ioan 1:4, 5.

Referința la lumină și întuneric este în deplină concordanță cu începutul Genezei, care spune.

Y Dios dijo: Sea la luz; y fue la luz. Y vio Dios que la luz era buena; y separó Dios la luz de las tinieblas. Génesis 1:3, 4.

Vom reveni în curând la aceste două pasaje paralele despre lumina care constituie subiectul în relatarea creației ce urmează după introducerea Dumnezeirii. La început, primul adevăr care este abordat este alcătuirea sau natura Dumnezeirii. Dar pasajul nu se oprește până la capitolul doi, versetul trei, unde găsim că ultimele trei cuvinte din relatarea creației încep cu cele trei litere ebraice care, împreună, alcătuiesc cuvântul tradus prin „adevăr”.

Începutul relatării despre creațiune introduce Dumnezeirea, apoi prezintă puterea creatoare a cuvântului Său, iar apoi încheie pasajul cu o semnătură divină care reprezintă adevărul, solia îngerului al treilea și Numele lui Dumnezeu, așa cum este reprezentat prin Alfa și Omega.

Și în ziua a șaptea Dumnezeu Și-a sfârșit lucrarea pe care o făcuse; și în ziua a șaptea S-a odihnit de toată lucrarea Sa pe care o făcuse. Și Dumnezeu a binecuvântat ziua a șaptea și a sfințit-o, pentru că în ea Se odihni de toată lucrarea Sa pe care Dumnezeu o crease și o făcuse. Geneza 2:2, 3.

Iduso ry'ukuri bwa mbere bwigishijwe mu Ijambo ry'Imana ni ryo gasongero k'uyu murongo. Usozwa n'amagambo atatu ari yo "Imana," "yaremye," na "yakoreye," bityo ugashimangira intangiriro y'uwo murongo, ariko kandi nk'uko ari ingenzi, ugashimangira Isabato y'umunsi wa karindwi. Isabato, koko, ni ikimenyetso cy'irema kandi ni ikimenyetso hagati y'Imana n'ubwoko bwayo bwatoranyijwe. "Ukuri" guhagarariwe mu nyuguti eshatu zitangira ayo magambo atatu ya nyuma yerekeye irema. Ubuhamya burimo bushimangira ukuntu ukuri kw'Isabato ari ukwa ngombwa kandi kw'ingirakamaro cyane, ariko ikindi gifite uburemere nk'ubwo ni uko izo nyuguti eshatu na zo zihagarariye intambwe eshatu z'ubutumwa bw'abamarayika ba mbere, uwa kabiri, n'uwa gatatu. Bityo, mu murongo wa mbere cyane wa Bibiliya, Isabato nk'ikimenyetso cy'ububasha bw'Imana bwo kurema inagaragazwa kandi nk'ingingo y'ikigeragezo mu mperuka y'ibihe. Igitabo cya nyuma cya Bibiliya gitanga umuhamya wa gatatu wo guherekeza ubuhamya bwa Yohana mu Butumwa bwe Bwiza.

Ioan către cele șapte biserici care sunt în Asia: Har vouă și pace de la Cel ce este, și Cel ce era, și Cel ce vine; și de la cele șapte Duhuri care sunt înaintea tronului Său; și de la Isus Hristos, martorul credincios, Cel întâi născut dintre cei morți și Domnul împăraților pământului. A Lui, care ne-a iubit și ne-a spălat de păcatele noastre în însuși sângele Său, și care ne-a făcut împărați și preoți pentru Dumnezeu și Tatăl Său, a Lui să fie slava și stăpânirea în vecii vecilor. Amin. Iată, El vine cu norii; și orice ochi Îl va vedea, chiar și cei ce L-au străpuns; și toate semințiile pământului se vor boci din pricina Lui. Da, Amin. Eu sunt Alfa și Omega, începutul și sfârșitul, zice Domnul, Cel ce este, și Cel ce era, și Cel ce vine, Cel Atotputernic.

Eu, João, que também sou vosso irmão e companheiro na tribulação, e no reino, e na paciência de Jesus Cristo, estava na ilha chamada Patmos, por causa da palavra de Deus e do testimonho de Jesus Cristo. Eu fui arrebatado em espírito no dia do Senhor, e ouvi detrás de mim uma grande voz, como de trombeta, dizendo: Eu sou o Alfa e o Ômega, o primeiro e o último; e: O que vês, escreve-o num livro, e envia-o às sete igrejas que estão na Ásia: a Éfeso, e a Esmirna, e a Pérgamo, e a Tiatira, e a Sardes, e a Filadélfia, e a Laodiceia. Apocalipse 1:4–11.

Prve tri stihove prvoga poglavlja Otkrivenja određuju posljednju opomenu poruku i način na koji se ta poruka prenosi od Boga čovječanstvu. Također se navodi da je to Otkrivenje Isusa Krista, čime se uspostavlja razlika između knjige Otkrivenja i knjige Daniela. Jedno je proroštvo, a drugo otkrivenje.

„În Apocalipsa se întâlnesc și își găsesc încheierea toate cărțile Bibliei. Aici se află completarea cărții lui Daniel. Una este o profetie; cealaltă, o revelație. Cartea care a fost pecetluită nu este Apocalipsa, ci acea parte a profetiei lui Daniel care se referă la zilele de pe urmă. Îngerul a poruncit: «Iar tu, Daniele, ține ascunse aceste cuvinte și pecetluiește cartea până la vremea sfârșitului.» Daniel 12:4.” Faptele apostolilor, 585.

În cartea Apocalipsei există linii de profetie care trebuie să fie recunoscute și aduse împreună, linie peste linie. Toate acele linii profetice se încheie în cartea Apocalipsei, însă cartea care a fost pecetluită nu a fost cartea Apocalipsei și nu a fost pur și simplu cartea lui Daniel cea pecetluită, ci ceea ce a fost pecetluit în cartea lui Daniel a fost „acea parte a profetiei lui Daniel privitoare la zilele din urmă”.

„Ultimele zile” pot fi înțelese într-un sens general, dar înțelegerea lor ca fiind cuvinte inspirate, (așa cum sunt), cere să evaluăm, de asemenea, dacă expresia „ultimele zile” are atașat un simbolism profetic. „Ultimele zile” constituie o perioadă specifică a istoriei profetice, susținută de numeroase linii de dovadă. Nădăjduiesc să expun această istorie în viitorul apropiat. Ea este, în mod specific, istoria de la 1798 până la încheierea timpului de probă. O modalitate de a recunoaște acest lucru este aceea că, în serviciul sanctuarului literal, exista o singură zi din an care reprezenta judecata, și aceea era Ziua Ispășirii. Acea ceremonie literală prefigura ceea ce Sora White numește Ziua Ispășirii antitipică. Ziua Ispășirii profetică sau spirituală reprezintă „ultimele zile” ale timpului de probă; ea reprezintă perioada judecății finale.

Profeția din Daniel care a fost pecetluită era dublă. Exista o profetie privitoare la zilele de pe urmă, pe care milerii au recunoscut-o, și care anunța deschiderea judecății. Acel pasaj din Daniel este reprezentat de viziunea de la râul Ulai din capitolele opt și nouă. Cealaltă profetie care a fost pecetluită în Daniel vestește încheierea judecății, și sfârșitul adventismului, și sfârșitul Statelor Unite, și sfârșitul lumii. Acea viziune era reprezentată de râul Hidechel.

„Lumina pe care Daniel a primit-o de la Dumnezeu i-a fost dată în mod deosebit pentru aceste zile de pe urmă. Viziunile pe care le-a văzut pe malurile Ulaiului și ale Hidechelului, marile râuri ale Șinearului, sunt acum în curs de împlinire, și toate evenimentele prevestite se vor împlini în curând.” Testimonies to Ministers, 112, 113.

Viziunea de la Ulai a fost desigilată în 1798 și se referă la sanctuarul lui Dumnezeu și la poporul Său. Viziunea de la Hiddekel a fost desigilată în 1989, când, așa cum este descris în Daniel, capitolul unsprezece, versetul patruzeci, țările care reprezentau fosta Uniune Sovietică au fost măturate de papalitate și de Statele Unite, și se referă la vrăjmașii poporului lui Dumnezeu. Cele două viziuni funcționează așa cum funcționează cele șapte biserici și cele șapte peceti din cartea Apocalipsei. Una este istoria internă a bisericii, iar cealaltă este istoria externă a bisericii, și amândouă se întind pe întreaga durată a acesteia și sunt „mai ales pentru” „aceste zile de pe urmă”.

Dar ni se spune că cartea Apocalipsei nu este cartea pecetluită, ni se spune totodată și că este o carte pecetluită.

„Apocalipsa este o carte pecetluită, dar este și o carte deschisă. Ea consemnează evenimente minunate care urmează să aibă loc în ultimele zile ale istoriei acestui pământ. Învățăturile acestei cărți sunt precise, nu mistice și de neînțeles. În ea este reluată aceeași linie de profeție ca în Daniel. Unele profeții Dumnezeu le-a repetat, arătând astfel că trebuie să li se acorde importanță. Domnul nu repetă lucruri care nu sunt de mare însemnătate.” Manuscript Releases, volumul 9, 8.

Cartea Apocalipsei este desigilată deoarece profețiile din Daniel sunt desigilate, iar chiar liniile de profeție care au fost desigilate în Daniel sunt aceleași linii care se găsesc în Apocalipsa. Ceea ce a fost pecetluit în cartea Apocalipsei era o parte a Apocalipsei legată în mod deosebit de poporul lui Dumnezeu din „zilele din urmă”. Când sora White a scris această afirmație, „cele șapte tunete” erau, la vremea când a scris-o, pecetluite, astfel că ea a scris că „este o carte pecetluită”. Ea a mai spus și că cartea lui Daniel era „cartea care fusese pecetluită”, la timpul trecut. Pentru ea, aceasta fusese desigilată în 1798.

Ceea ce a fost pecetluit cu privire la cele șapte tunete în timpul vieții ei nu privea pur și simplu evenimentele viitoare reprezentate de cele șapte tunete, ci, în primul rând, faptul că „cele șapte tunete” reprezintă că începutul adventismului este paralel cu sfârșitul adventismului. „Cele șapte tunete” descoperă cea mai importantă regulă profetică necesară pentru a înțelege Revelația lui Isus Hristos, descoperind totodată și un atribut al naturii și caracterului lui Dumnezeu, și anume că El este începutul și sfârșitul tuturor lucrurilor. Profeția arată că există o dezvoltare intenționată a adevărilor legate de natura și caracterul lui Dumnezeu.

Yesu, igihe agereranywa nk“Intare yo mu muryango wa Yuda”, aba ashushanya umurimo asochoza uko agenda ahishura ukuri mu buryo buhoro buhoro kandi butunganijwe mu mateka yose. Afunga ijamba ry'ubuhanuzi, kugeza igihe gitegetswe ngo risobanuke. Afunga kandi agafungura ukuri agamije kwigisha. Nk'uko ari Palmoni, Yesu ni Umubari Uhebuje, Umutegetsu w'igihe ugenzura His-story. Nk'uko ari Alufa na Omega, ni we, mu bindi, Mutware w'ururimi. Nk'Intare yo mu muryango wa Yuda, ni we ugenzura igihe ukuri guhishurirwa abantu.

În capitolul întâi din Apocalipsa, după primele trei versete, Dumnezeirea este prezentată ca trei entități distincte.

Ioan către cele șapte biserici care sunt în Asia: Har vouă și pace,

de la Cel ce este, și Cel ce era, și Cel ce vine;

și de la cele șapte Duhuri care sunt înaintea tronului Său;

Și de la Isus Hristos, care este martorul credincios, cel întâi născut dintre cei morți și Domnul împăraților pământului. Apocalipsa 1:4, 5.

Introducerea la ultima carte a Bibliei transmite în mod limpede o salutare către biserica lui Dumnezeu, care Îi identifică pe Tatăl, pe Duhul și pe Fiul. Încheierea Cuvântului lui Dumnezeu repetă începutul și, făcând astfel, subliniază însemnătatea înțelegerii corecte a Dumnezeirii. Ea face aceasta pentru aceia care vor fi filadelfieni și vor alcătui cei o sută patruzeci și patru de mii. Ei sunt poporul final al legământului, care a fost prefigurată de-a lungul liniilor istoriei legământului. Acei martori, printre alte adevăruri, stabilesc faptul că Dumnezeu a căutat, în mod treptat, să sporească cunoașterea naturii și caracterului Său de-a lungul istoriei profetice.

Cel mai mare simbol din Biblie al lipsei omului de cunoaștere a lui Dumnezeu a fost Faraonul, care reprezenta Egiptul, simbol al întregii lumi și, prin urmare, al întregii omeniri. Acea piatră de hotar începe procesul la începutul lui Israelul literal, unde Dumnezeu căuta să-și facă cunoscut Numele. La sfârșitul lui Israelul literal, controversa cu privire la Numele lui Dumnezeu s-a repetat. La sfârșitul lui Israelul literal, Isus Și-a marcat interacțiunea cu iudeii prin identificarea istoriei lui David și prin folosirea „regulii primei menționări” pentru a reprezenta declarația finală privitoare la orbirea laodiceană a iudeilor. Ei nu puteau înțelege ce spunea El, căci nu cunoșteau regula Alfa și Omega și nici nu-L cunoșteau pe Alfa și Omega care stătea înaintea lor.

La începutul lui Israelul spiritual, controversa prefigurată în istoria lui Moise își găsește un paralelism. Pe măsură ce adventismul a străbătut istoria „zilelor de pe urmă”, au fost oferite multe ocazii de a înțelege mai mult despre Alfa și Omega, întocmai cum s-a întâmplat și cu Israelul din vechime. Va veni un moment, la sfârșitul adventismului, când nu se vor mai pune întrebări, așa cum a fost în zilele lui Hristos.

Revenind la pasajul din capitolul întâi al cărții Apocalipsa, vedem că harul și pacea sunt trimise de la Cel ce este, Cel ce era și Cel ce vine, precum și de la cele șapte Duhuri și, de asemenea, de la Isus. Dumnezeirea este reprezentată ca Isus, cele șapte Duhuri și Cel ce este, Cel ce era și Cel ce vine, făcându-ne astfel să înțelegem că Tatăl este Cel care posedă caracteristicile reprezentate prin Cel ce este, era și vine. Aceste caracteristici reprezintă natura veșnică a lui Dumnezeu. El a existat dintotdeauna, iar în versetele opt și nouă tocmai acest atribut îi este atribuit în mod limpede lui Isus.

Eu sunt Alfa și Omega, începutul și sfârșitul, zice Domnul, Cel ce este, și Cel ce era, și Cel ce vine, Cel Atotputernic. Eu, Ioan, care sunt și fratele vostru și împreună-părtaș cu voi la necaz, la împărăția și la răbdarea lui Isus Hristos, eram în insula numită Patmos, din pricina Cuvântului lui Dumnezeu și din pricina mărturiei lui Isus Hristos. În ziua Domnului eram în Duhul. Și am auzit înapoia mea un glas puternic, ca sunetul unei trâmbițe, care zicea: „Eu sunt Alfa și Omega, Cel dintâi și Cel de pe urmă. Și: «Ce vezi, scrie într-o carte și trimite-o celor șapte biserici care sunt în Asia: la Efes, la Smirna, la Pergam, la Tiatira, la Sardes, la Filadelfia și la Laodicea.»” Apocalipsa 1:8–11.

Cei care au o Biblie în care cuvintele lui Isus sunt tipărite cu roșu știu că în versetele opt și unsprezece Isus este Cel care vorbește. În acele versete, Isus arată că posedă aceeași natură veșnică, identică cu a Tatălui, atunci când Se identifică drept „Domnul, Cel ce este, Cel ce era și Cel ce vine”; iar Isus adaugă, de asemenea, că El este „Cel Atotputernic”.

Chinhu chaizvo chokutanga chinotaurwa naJesu pakutanga kwebhuku raZvakazarurwa, bhuku rinoratidza kuti iri Zvakazarurwa zvaJesu Kristu, ndechekuti Iye ndiye Arufa naOmega, kuti naIyewo ndewekusingaperi sezvakaita Baba, uye kuti naIyewo ndiMwari Wemasimbaose. Hunhu hwechimiro chaMwari ndiwo mashoko chaiwo okutangira mubhuku raZvakazarurwa anobva kuna Jesu. Hunhu ihwohwo zvipingamupinyi zvakananga kuvaAdventist vachiri kudzivirira chinzvimbo chokutanga cheUmwari. Vanotenda kuti kwakanga kune nguva iyo Baba vakabudisa Mwanakomana wavo.

Sfârșitul cărții Apocalipsa este în acord cu începutul cărții Apocalipsa.

A Doua Venire urmează descrierii Dumnezeirii. În capitolul douăzeci și doi găsim că sfârșitul cărții este în acord cu începutul cărții, iar versetul doisprezece corespunde versetului șapte din capitolul întâi prin referirea la A Doua Venire.

Și iată, Eu vin curând; și răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după cum va fi fapta lui. Eu sunt Alfa și Omega, începutul și sfârșitul, cel dintâi și cel de pe urmă. Ferice de cei ce păzesc poruncile Lui, ca să aibă drept la pomul vieții și să intre pe porți în cetate. Afară sunt câinii, și vrăjitorii, și curvarii, și ucigașii, și închinătorii la idoli, și oricine iubește și face minciuna. Eu, Isus, am trimis pe îngerul Meu ca să vă mărturisească aceste lucruri în biserici. Eu sunt rădăcina și odrasla lui David, luceafărul strălucitor de dimineață. Și Duhul și Mireasa zic: Vino. Și cine aude să zică: Vino. Și celui ce îi este sete să vină. Și cine voiește să ia fără plată apa vieții. Apocalipsa 22:12–17.

După ce face referire la a Doua Venire, Isus, ca în capitolul întâi din Apocalipsa, Se identifică pe Sine ca Alfa și Omega. Apoi adaugă deosebirea dintre cei care aveau să audă și cei care nu aveau să audă ceea ce Duhul spunea bisericilor. El face referire la procesul de comunicare ilustrat în versetele unu până la trei din capitolul întâi, arătând că l-a trimis pe Gabriel cu mesajul către Ioan.

Ensuite, Il revient à la déclaration finale qu’Il adressa aux scribes et aux pharisiens à la fin de l’ancien Israël. Il relie ensemble les deux fins, celle d’Israël littéral et celle d’Israël spirituel, en répondant, dans l’Apocalypse, pour ceux des « derniers jours », à ce que les Juifs, dans leurs « derniers jours », ne purent comprendre. Il dit qu’Il est la racine (le commencement) et la postérité (la fin) de David. Le sujet de David et de son Seigneur fut la dernière déclaration que Jésus adressa aux Juifs querelleurs, et il préfigure la proclamation finale destinée à ceux qui, dans les derniers jours, selon le message à l’Église de Philadelphie, se disent Juifs et ne le sont pas.

Iată, îi voi face pe cei din sinagoga Satanei, care spun că sunt iudei și nu sunt, ci mint; iată, îi voi face să vină și să se închine înaintea picioarelor tale și să cunoască faptul că Eu te-am iubit. Fiindcă ai păzit cuvântul răbdării Mele, și Eu te voi păzi de ceasul ispitei, care va veni peste întreaga lume, ca să-i încerce pe cei ce locuiesc pe pământ. Apocalipsa 3:9, 10.

Cei care se închină la picioarele sfinților sunt adventiști laodiceeni care au fost vărsați din gura Domnului.

„Ty si myslíš, že ti, kdo se klanějí u nohou svatých, (Zjevení 3,9), budou nakonec spaseni. Zde s tebou musím nesouhlasit; neboť Bůh mi ukázal, že tato třída byli vyznávající adventisté, kteří odpadli a ,znovu pro sebe ukřižovali Syna Božího a vydali jej veřejné potupě.“ A v ,hodině pokušení,‘ která teprve přijde, aby vyjevila pravou povahu každého, poznají, že jsou navěky ztraceni; a přemoženi úzkostí ducha skloní se u nohou svatých.“ Word to the Little Flock, 12.

Conform Bibliei și Spiritului Profetic, cei care se închină la picioarele sfinților sunt membri ai sinagogii Satanei. Ei pretind că sunt iudei, dar nu sunt. Adventiștii neprihăniți sunt cei cărora li se adresează mesajul către biserica din Filadelfia. Cei o sută patruzeci și patru de mii sunt filadelfieni, iar iudeii care spun că sunt, dar nu sunt, sunt laodiceeni. Există două categorii de oameni credincioși în „zilele de pe urmă”: cei o sută patruzeci și patru de mii și cei care sunt martiri. Dintre cele șapte biserici, numai două sunt lipsite de orice muștrare. Una este Filadelfia, reprezentându-i pe cei care nu mor niciodată, iar cealaltă este Smirna, reprezentându-i pe martirii credincioși. Martirii și cei care nu mor, Smirna și Filadelfia, sunt singurele biserici dintre cele șapte de al căror mesaj nu este legată nicio condamnare. Totuși, ambele biserici au avut de-a face cu aceia care pretindeau că sunt iudei, dar nu erau. Lucrul acesta este astfel, fiindcă toți sunt membri ai aceleiași biserici din „zilele de pe urmă”, confruntându-se cu aceleași împrejurări: o categorie destinată să dea mărturie cu propriul sânge, reprezentată de Moise pe Muntele Schimbării la Față, iar cealaltă categorie, reprezentată de Ilie, care nu a murit niciodată.

Și îngerului bisericii din Smirna scrie-i: Acestea zice Cel dintâi și Cel de pe urmă, care a fost mort și a înviat: Știi faptele tale, și necazul, și sărăcia ta, (dar ești bogat) și știi hula celor ce spun că sunt iudei, și nu sunt, ci sunt o sinagogă a Satanei. Nu te teme de niciunul dintre lucrurile pe care ai să le suferi: iată, diavolul va arunca pe unii dintre voi în temniță, ca să fiți încercați; și veți avea necaz zece zile: fii credincios până la moarte, și-ți voi da cununa vieții. Apocalipsa 2:8–10.

A o Isus descrie împrejurările cumplite ale bisericii din Smirna, El face doar o singură remarcă pozitivă când spune: „dar ești bogat”, punându-i astfel în contrast cu membrii sinagogii Satanei, care nu sunt bogați. Cei din Apocalipsa care sunt adventiști și cred că sunt bogați, dar nu sunt, sunt iudeii care spun că sunt iudei, și nu sunt — căci ei sunt adventiști de ziua a șaptea laodiceeni.

În deschiderea cărții Apocalipsa, Dumnezeuirea este prezentată ca trei persoane, iar la sfârșitul cărții Apocalipsa sunt menționați în mod direct Isus și Duhul, dar nu Tatăl. Acest lucru nu are importanță, deoarece principiul „linie peste linie”, împreună cu faptul că începutul îl ilustrează pe sfârșit, cere ca Tatăl să fie recunoscut în ultimele versete ale Apocalipsei, căci El este deja identificat ca fiind acolo în primele versete. Nu este cu nimic diferit de Evanghelia după Ioan, capitolul unu, unde Ioan nu-L identifică în mod direct pe Duhul, dar se înțelege că Duhul este acolo, căci Duhul era acolo chiar de prima dată când a fost scrisă expresia „la început”. Mărturia Evangheliei lui Ioan din capitolul unu începe cu aceeași expresie: „la început”.

„Începutul” este un simbol profetic și trebuie evaluat potrivit regulilor profetice, inclusiv „linie peste linie”. Începutul lui Moise este începutul Evangheliei după Ioan, este începutul cărții Apocalipsei și este, de asemenea, sfârșitul Apocalipsei. Dintre aceste patru linii, de două ori sunt identificate toate cele trei Persoane ale trio-ului ceresc, iar într-o linie (Evanghelia lui Ioan) Duhul ar putea lipsi, iar în a patra linie Tatăl lipsește, dar, atunci când sunt aduse împreună, toate cele trei Persoane divine sunt reprezentate în toate cele patru linii.

Hristos a venit ca să-L facă cunoscut pe Tatăl, iar Duhul Sfânt a venit ca să-L facă cunoscut pe Fiul. Toți trei au făcut sacrificii veșnice. Tatăl a iubit atât de mult lumea, încât L-a dat pe Isus; Isus a iubit atât de mult lumea, încât a consimțit să ia asupra Sa, pentru veșnicie, trupul celor pe care îi crease. Ce fel de dăruire este reprezentată în actul prin care Creatorul a ales să devină parte a creației Sale? A treia Persoană a Dumnezeirii S-a dat pe Sine, căci a acceptat poziția de a locui în entitatea creată numită omenirea — de-a lungul întregii veșnicii.

Poate că tocmai din acest motiv Duhul Sfânt este asociat în mod repetat cu simboluri ale poporului lui Dumnezeu. El este Persoana Dumnezeirii care trebuie să rămână împreună cu creația omenească. Prin urmare, simbolurile Duhului Sfânt în Scripturi sunt, de cele mai multe ori, reprezentate printr-un simbol care îl reprezintă deopotrivă pe Duhul Sfânt sau omenirea. La început, Duhul Se mișca deasupra apelor.

Și mi-a zis: „Apele pe care le-ai văzut, unde șade desfrânata, sunt popoare, și mulțimi, și neamuri, și limbi.” Apocalipsa 17:15.

Singura piesă de mobilier din sanctuarul ridicat de Moise pentru care nu a fost dat lucrătorilor un model descris în mod specific, pe care să-l urmeze, a fost sfeșnicul cu șapte brațe. Sfeșnicul reprezintă unirea umanității cu divinitatea. Din acest motiv, concepția sfeșnicului a fost singurul element din sanctuar lăsat spre contribuția oamenilor. Cele șapte sfeșnice printre care umblă Hristos sunt identificate ca fiind cele șapte biserici; totuși, sfeșnicul era alimentat cu untdelemn, reprezentând Duhul Sfânt, iar fitilele candelor care susțineau flacăra pentru lumină erau făcute din veșmintele albe uzate ale preoților, reprezentând neprihănirea lui Hristos care strălucește ca lumina lumii. Poporul lui Dumnezeu este lumina lumii, însă acea lumină este alimentată numai de untdelemnul Duhului Sfânt. Duhul Sfânt este adesea asociat cu oamenii în felul în care este descris în Scripturi.

Și din tron ieșeau fulgere și tunete și glasuri; și înaintea tronului ardeau șapte lămpi de foc, care sunt cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu. Apocalipsa 4:5.

Șapte candelor sunt aici identificate drept „cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu”, totuși ni se spune că cele șapte sfeșnice sunt cele șapte biserici.

Tajna celor șapte stele pe care le-ai văzut în mâna Mea cea dreaptă și a celor șapte sfeșnice de aur. Cele șapte stele sunt îngerii celor șapte biserici; iar cele șapte sfeșnice pe care le-ai văzut sunt cele șapte biserici. Apocalipsa 1:20.

Cele șapte sfeșnice sunt atât cele șapte Duhuri, cât și Biserica lui Dumnezeu.

Și m-am uitat și, iată, în mijlocul tronului și al celor patru făpturi vii, și în mijlocul bătrânilor, stătea un Miel, ca înjunghiat, având șapte coarne și șapte ochi, care sunt cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu trimise în tot pământul. Apocalipsa 5:6.

Cele șapte coarne și cei șapte ochi sunt, de asemenea, Duhul Sfânt, care este trimis în tot pământul, iar atunci când este botezat, un creștin este trimis în tot pământul, căci a fost botezat în numele Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt. În binecuvântarea rostită asupra martirilor din criza legii duminicale și asupra tuturor aceluia care au murit în credință în Israelul spiritual modern din 1844 încoace, Duhul este Cel care oferă elogiul pentru înmormântările lor atunci când spune: „Da”, „ca să se odihnească de ostenele lor”, căci El a fost prezent în timpul ostenelelor lor până când și-au dat viața.

Și am auzit un glas din cer zicându-mi: Scrie: Fericiți sunt morții care mor în Domnul de acum înainte! Da, zice Duhul, ca să se odihnească de ostenele lor; iar faptele lor îi urmează. Apocalipsa 14:13.

Când luăm în considerare sfârșitul și începutul cărții Apocalipsa, începutul Bibliei și începutul Evangheliei după Ioan, constatăm că toate cele trei Persoane ale Dumnezeirii sunt reprezentate, deși Tatăl este prezent acolo, pe baza aplicării principiului „linie peste linie”. Fiul este prezent, identificându-Se pe Sine ca Alfa și Omega.

Dacă recunoaștem că unirea omenității cu dumnezeirea este o unire a Duhului Sfânt cu omenirea, atunci putem înțelege de ce simbolurile Duhului Sfânt sunt legate împreună cu simbolurile omenirii. Având în vedere această perspectivă, ne întoarcem la cele două „la începuturi” pe care le-am abordat atât de des.

La început, Dumnezeu a făcut cerurile și pământul. Iar pământul era pustiu și gol; și întunericul era deasupra adâncului. Și Duhul lui Dumnezeu Se mișca pe deasupra apelor. Și Dumnezeu a zis: „Să fie lumină!” Și a fost lumină. Și Dumnezeu a văzut că lumina era bună; și Dumnezeu a despărțit lumina de întuneric. Geneza 1:1–4.

La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu. Acesta era la început cu Dumnezeu. Toate lucrurile au fost făcute prin El; și fără El nimic din ceea ce a fost făcut n-a fost făcut. În El era viața; și viața era lumina oamenilor. Și lumina luminează în întuneric; și întunericul n-a cuprins-o. Ioan 1:1–5.

Folosind acești doi martori ai expresiei „la început”, Dumnezeu Cuvântul, care a făcut toate lucrurile, Și-a dat și viața Sa, căci „în El era viața”, iar viața Lui era „lumina” oamenilor. „Lumina” unui om creat este dreptatea Creatorului. Dreptatea Creatorului este fițilul din sfeșnicele din sanctuar.

Și i s-a dat să fie îmbrăcată cu in subțire, curat și alb; căci inul subțire este neprihănirea sfinților. Apocalipsa 19:18.

Uleiul care alimentează fițilul reprezintă lucrarea Duhului Sfânt în viața credinciosului. La început, pământul era în întuneric și nu era lumină. Atunci Isus Și-a dat viața, viața care era în El, pentru ca să fie lumină pentru oameni.

Și toți cei ce locuiesc pe pământ și se vor închina, ale căror nume nu sunt scrise în cartea vieții Mielului înjunghiat de la întemeierea lumii. Apocalipsa 13:8.

يف ل احلا وه امكؤ .رون سانلل نوكي يكل متايح لذب ،رشبالا نع ةحبيذبذ نوكي نأ عوسي راتخا امذن ع
ةم لظلا او رونلا امه شمي ،نيدباعلا نم ني تيئف جتنؤي رونلا نإف ،رونلا لخذأ ىتمف ،ني عطقم لا نيذه
ل ل ل ل اء انبأ وأ رانلا اء انبأ .

Mas voi, fraților, nu sunteți în întuneric, pentru ca ziua aceea să vă surprindă ca un hoț. Voi toți sunteți fii ai luminii și fii ai zilei: noi nu suntem ai nopții, nici ai întunericului. 1 Tesaloniceni 5:4, 5.

Când recunoaștem strânsa relație veșnică pe care Duhul Sfânt o are cu copiii zilei, putem înțelege de ce simbolurile atât ale copiilor lui Dumnezeu, cât și ale Duhului Sfânt sunt atât de strâns înrudite. În ultimul pasaj din Apocalipsa, Îl vedem pe Isus ca Alfa și Omega, Îl vedem pe Tatăl prin aplicarea principiului „linie peste linie”, iar Duhul Sfânt oferă reprezentarea Sa simbolică finală despre Sine, căci oamenii sfinți din vechime au vorbit mânați de Duhul Sfânt. Prima Sa afirmație despre Sine în Geneza Îl identifică mișcându-Se pe deasupra apelor, sau mișcându-Se asupra omenirii, iar ultima Sa referire la Sine este după cum urmează.

Iar Duhul și mireasa zic: Vino! Și cel ce aude să zică: Vino! Și cel ce însetează să vină. Și cine voiește, să ia fără plată apa vieții. Apocalipsa 22:17.

De la început până la sfârșit, Duhul Sfânt este identificat în legătură cu omenirea, căci copiii zilei reprezintă o îmbinare a divinității și a umanității. Pavel arată, asemenea lui Isaia, că oamenii sunt vase, iar sfeșnicele din sanctuar aveau vase în care era așezat fitilul, și untdelemnul cobora în vase pentru a asigura combustibilul necesar manifestării luminii care este neprihănirea lui Hristos. Noi suntem vasele Duhului Sfânt, cea de-a treia Persoană a Dumnezeirii, așa cum este identificat de la început și până la încheierea Cuvântului lui Dumnezeu, și tot atât de limpede identificat în scrierile Spiritului Profetic.

În mesajul celui de-al doilea înger, care s-a împlinit la începutul adventismului și la sfârșit, există două mesaje distincte: unul pentru biserică și unul pentru lume.